

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 6 listopada 2024 r.

DIH-3.707.112.2024.AWS

DECYZJA DIH-3.143.2024

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 poz. 572), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 312) oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2023 r. poz. 168), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji (Nr 45/2024) Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 20 maja 2024 r. (nr akt: NRU.8361.732.2023), na mocy której na przedsiębiorcę: KIK TEXTIL Sp. z o. o. z siedzibą we Wrocławiu, nałożono karę pieniężną w wysokości 7 000 zł (słownie: siedem tysięcy złotych) z tytułu ujawnionego w toku kontroli niewykonania przez przedsiębiorcę obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 i 2 ww. ustawy, **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach: 28 listopada 2023 r. oraz 1 i 11 grudnia 2023 r. inspektorzy reprezentujący Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „Opolskim WIiH” bądź „organem pierwszej instancji”), działając w zakresie i na podstawie upoważnienia do przeprowadzenia kontroli z dnia 27 listopada 2023 r. (nr: NRU.732.2023), przeprowadzili kontrolę w sklepie [xxx] w Namysłowie przy ul. [xxxxxxxxx xxxxxxx xxx], w którym przedsiębiorca [xxx xxxxxx xxxxxxx] (zwanego dalej: „stroną”, „stroną postępowania” lub „przedsiębiorcą”) prowadzi działalność gospodarczą.

Zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r. poz. 236), (zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”), w dniu 14 listopada 2023 r. skierowano do ww. przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli (sygnatura: NRU.8361.732.2023), ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli, który obejmował kontrolę przestrzegania przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168), zwanej dalej: „ustawą o informowaniu o cenach”. Niniejsze zawiadomienie doręczono stronie w dniu 20 listopada 2023 r.

W toku kontroli inspektorzy reprezentujący Opolskiego WIIH ocenili przestrzeganie przez ww. przedsiębiorcę przepisów dotyczących uwidaczniania cen towarów oferowanych do sprzedaży detalicznej, w oparciu o obowiązujące akty prawne, tj.: ustawę o informowaniu o cenach oraz rozporządzenie Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 19 grudnia 2022 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2022 r. poz. 2776), (zwanego dalej: „rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen”).

W związku z nieobecnością kontrolowanego przedsiębiorcy (lub osoby przez niego upoważnionej) czynności kontrolne zostały wszczęte (w dniu 28 listopada 2023 r.) w obecności pracownika kontrolowanego przedsiębiorcy, na podstawie art. 49 ust. 10 ustawy Prawo przedsiębiorców.

Jak wskazano w aktach sprawy, w dniu rozpoczęcia kontroli inspektorzy reprezentujący Opolskiego WIIH ustalili m. in., że na sali sprzedażowej (w której prowadzona była sprzedaż samoobsługowa) uwidocznione były informacje o następującej treści: „27.11.2023 - 29.11.2023 **30 % rabatu na wszystkie artykuły odzieżowe z działu damskiego, dziecięcego i niemowlęcego, włącznie z bielizną i skarpetkami oraz rajstopami z działu damskiego, dziecięcego i niemowlęcego***”

**Akcja dotyczy ww. asortymentu w cenach regularnych i obniżonych. Rabat obowiązuje we wszystkich sklepach stacjonarnych oraz w sklepie [xxxxxxxx] w dniach 27.11.2023 - 29.11.2023 przy kasie (w sklepach stacjonarnych) lub w koszyku (w sklepie online). Akcja nie łączy się z innymi rabatami i nie dotyczy kart podarunkowych.*

Ponadto, inspektorzy reprezentujący Opolskiego WIIH w toku kontroli stwierdzili, że w dniu 28 listopada 2023 r., w sklepie w Namysłowie, ww. przedsiębiorca posiadał w ofercie handlowej produkty o obniżonej cenie. Na wolnostojących wieszakach obrotowych wyeksponowane były produkty objęte obniżką cen. Produkty te były oznakowane etykietami, na których przyklejono dwie czerwone metki, na których podano daty i ceny (na metkach znajdowały się jedynie cyfry bez żadnych opisów). Na jednej metce znajdowała się data od kiedy obowiązywała poprzednia cena oraz cena, natomiast na drugiej - data, od której obowiązuje aktualna niższa cena i cena. Daty znajdujące się na metkach podano bez zastosowania podziału między dniem, miesiącem i rokiem, co ustalono w toku kontroli. Natomiast wartość liczbową ceny podano bez wskazania obowiązującej waluty sprzedaży.

W pierwszym dniu kontroli, tj. 28 listopada 2023 r., inspektorzy sprawdzeniu poddali 20 produktów oferowanych do sprzedaży po obniżonych cenach, stwierdzając nieprawidłowości polegające na naruszeniu:

- I. art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 3 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen - poprzez brak uwidocznienia końcowej ceny sprzedaży dla towarów objętych rabatem w wysokości 30% w odniesieniu do 16 produktów;
- II. art. 4 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 3 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen - poprzez brak uwidocznienia informacji o najniższej cenie towaru, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, co dotyczyło 20 produktów (zał. 1 do Protokołu kontroli).

Ujawnione w trakcie kontroli nieprawidłowości stanowią naruszenie obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 3 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

W toku dalszych czynności kontrolnych Inspektorzy reprezentujący Opolskiego WIIH sprawdzili prawidłowość wyliczenia ceny po obniżce. Jak ustalono bowiem w toku kontroli, na produktach objętych opisaną wyżej akcją promocyjną „30 % rabatu na wszystkie artykuły (...)” cena końcowa produktu po zastosowaniu rabatów jest naliczana przy kasie. Powyższe ustalono na podstawie wyjaśnienia pracownika sklepu (...). W tym celu przeprowadzono konfrontację cen dotyczącą dot. powyższych okazji promocyjnych. Zeskanowano na kasie fiskalnej kody:

- 1) Spodni piżamowych (1170572) w cenie sprzedaży 60,00 zł, system kasowy po zastosowaniu 30% obniżki ceny automatycznie naliczył rabat w kwocie 18,00 zł;
- 2) Swetra dziecięcego (1173284) w cenie sprzedaży 40,00 zł - rabat w kwocie 12,00 zł;
- 3) Spodni dziecięcych (1158436) w cenie sprzedaży 30,00 zł - rabat w kwocie 9,00 zł.

Niezależnie od powyższego, na etykietach cenowych stwierdzono brak uwidocznienia aktualnej sprzedaży towarów, dla których został uwzględniony rabat w wysokości 30% naliczany przy kasie. Konsument o ostatecznej cenie sprzedaży dowiadywał się w chwili dokonywania zapłaty przy kasie. Informacje o stosowanym rabacie oraz jego wysokości podane były na plakatach umieszczonych przy produktach objętych tym rabatem. Powyższe narusza przepisy art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o informowaniu o cenach.

W toku kontroli strona nie dokonała niezbędnych czynności, aby usunąć stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości. W związku z tym, w dniu 6 grudnia 2023 r., Opolski WIIH, działając na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 312), (zwanej dalej jako: „ustawa o Inspekcji Handlowej”) oraz art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572), (zwanej dalej jako: „Kpa”), wydał decyzję Nr 116/2023 (nr akt: NRU.8361.732.2023), na mocy, której zarządził niezwłoczne usunięcie stwierdzonych w toku kontroli nieprawidłowości, polegających na nieuwidocznieniu informacji o najniższej cenie towaru z ostatnich 30 dni przed wprowadzeniem obniżki w sklepie w Namysłowie, ze względu na ważny interes konsumentów. Ww. decyzję doręczono stronie w dniu 11 grudnia 2023 r.

Szczegółowe ustalenia kontroli udokumentowano w Protokole kontroli z dnia 11 grudnia 2023 r. (nr akt kontroli: NRU.8361.732.2023). Tenże Protokół wraz z Zał. 1 (zawierający zestawienie towarów sprawdzonych w zakresie prawidłowości przekazywania informacji o cenach wg stanu na dzień 28.11.2023 r.), został przekazany ww. przedsiębiorcy pismem z dnia 12 grudnia 2023 r., z uwagi na nieobecność przedsiębiorcy lub osoby przez niego upoważnionej - w dniu zakończenia czynności kontrolnych. Jak wynika z akt sprawy ww. Protokół strona otrzymała w dniu 18 grudnia 2023 r.

Następnie, pismem z dnia 27 grudnia 2023 r. pełnomocnik spółki wniósł uwagi do Protokołu kontroli, w trybie art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w którym zakwestionował poczynione w toku kontroli ustalenia organu oraz zawnioskował o weryfikację i zmianę

ustaleń organu pierwszej instancji. Wskazał, że Opolski WIIH błędnie uznał, że spółka nie informowała o najniższej cenie z okresu 30 dni przed wprowadzeniem obniżki w stosunku do produktów w obniżonych cenach. Zaznaczył przy tym, że ustalenia przedstawione w Protokole skupiają się jedynie na informacjach widocznych na metkach kontrolowanych produktów i pomijają fakt, że w sklepie obok towarów promocyjnych (a więc również obok dotyczących ich informacji o obniżonych cenach) prezentowane były informacje o najniższej cenie tych towarów z okresu 30 dni przed obniżką - zawarte w „Informacji dla Klientów o cenach na metkach produktów objętych obniżką”. Wskazał ponadto, że ani z przepisów ustawy ani z rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen nie wynika, że objaśnienie cen powinno zostać podane wprost na danym towarze lub jego metce. Poinformował również, że w trakcie kontroli w sklepie obowiązywała ograniczona czasowo akcja promocyjna „30% rabatu na odzież damską, dziecięcą i niemowlęcą”, zaś dodatkowy rabat wynikający z tej akcji był naliczany przy kasie i w ocenie strony zasady prowadzenia Akcji Promocyjnej nie naruszają art. 4 ust. 2 ustawy o cenach. Zdaniem strony informacja o Akcji Promocyjnej nie stanowiła informacji o obniżeniu ceny konkretnego towaru, wobec czego przedsiębiorca nie miał obowiązku uwidaczniania informacji o najniższej cenie, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki w stosunku do całych kategorii towarów objętych obniżką ceny. Nadto, pełnomocnik wyjaśnił, że kierując się dobrem konsumentów, Spółka dobrowolnie, w celu jeszcze bardziej przejrzystego informowania klientów o cenach produktów (w tym najniższej cenie obowiązującej przed obniżką), postanowiła o wprowadzeniu nowego wzoru informacji dla konsumentów, który w bardziej kompleksowy sposób uwzględnia sytuację, w której jeden produkt został przeceniony większą liczbą razy niż jeden oraz objaśnia w sposób przystępny dla konsumenta, jak należy rozumieć ciąg liczbowy na czerwonych naklejkach, stanowiący datę wprowadzenia obniżki. Do niniejszego pisma Spółka dołączyła nowy wzór informacji dla klientów oraz przedstawiła w jaki sposób nowa informacja została rozmieszczona w sklepie. Strona podkreśliła przy tym, że zmiana Informacji dla Klientów podyktowana jest jedynie technicznym dostosowaniem jej treści do dodatkowej sytuacji stosowania wielokrotnych przecen, a poprzednie informacje dla klientów były prawidłowe i dostosowane do wcześniejszej praktyki Spółki w tym zakresie - w przypadku przecen jednorazowych. Spółka stwierdziła również, że zmiana informacji nastąpiła jeszcze w toku kontroli, czego Organ nie uwzględnił w poczynionych ustaleniach.

W piśmie z dnia 10 stycznia 2024 r. Opolski WIIH ustosunkował się do ww. uwag przedsiębiorcy dot. Protokołu kontroli oraz wyjaśnił, dlaczego wskazany w Protokole kontroli sposób prezentacji cen towarów został uznany za naruszenie obowiązków z art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o informowaniu o cenach. Organ pierwszej instancji zaznaczył, że z dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy jednoznacznie wynika, że na sali sprzedaży ani w żadnych innym miejscu, które byłoby bezpośrednio dostępne dla konsumentów, nie została uwidoczniiona informacja o znaczeniu cen, które zostały przedstawione na czerwonych metkach zawierających datę i cenę towaru. Ponadto Opolski WIIH zaznaczył, że na etykietach cenowych towarów stwierdzono brak uwidocznienia aktualnej ceny sprzedaży towarów dla których został uwzględniony rabat w wysokości 30% naliczany w kasie,

a konsument o ostatecznej cenie sprzedaży dowiadywał się w momencie dokonywania zapłaty za wybrany towar. Informacje o stosowanym rabacie oraz jego procentowej wysokości podane były na plakatach umieszczonych przy produktach objętych tym rabatem, jednak na żadnym z towarów nie było informacji o cenie ostatecznej po zastosowaniu rabatu. W czasie kontroli nie zostały dokonane żadne zmiany w zakresie sposobu informowania klientów sklepu o cenach towarów objętych obniżką, przez wyraźne wskazanie, która z podanych na metkach cen jest najniższą z ostatnich 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, w związku z czym Opolski WIIH wydał decyzję administracyjną nakazującą niezwłocznie usunięcie nieprawidłowości ze względu na ważny interes konsumentów.

W związku z ustaleniami kontroli po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Opolski WIIH decyzją (Nr 45/2024) z dnia 20 maja 2024 r. (nr akt: NRU.8361.732.2023) nałożył na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 7 000 zł (słownie: siedem tysięcy złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, z tytułu niewykonania w dniu 28 listopada 2023 r. przez przedsiębiorcę obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 i 2 tejże ustawy, względem produktów oferowanych do sprzedaży w obniżonych cenach w sklepie w Namysłowie prowadzonym przez ww. przedsiębiorcę. Ww. decyzja została doręczona przedsiębiorcy w dniu 24 maja 2024 r., a pełnomocnikowi w dniu 5 lipca 2024 r.

W dniu 6 sierpnia 2024 r. Prezes UOKiK otrzymał, za pośrednictwem Opolskiego WIIH, odwołanie od ww. decyzji wraz z wnioskiem o zawieszenie postępowania odwoławczego. W powyższym piśmie pełnomocnik strony zaskarżył decyzję Opolskiego WIIH (Nr 45/2024) w całości, zarzucając jej naruszenie:

- 1) art. 7, art. 77 § 1 Kpa i art. 80 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej - polegające na braku wyczerpującego rozpatrzenia całego materiału dowodowego zebranego w sprawie;
- 2) art. 4 ust. 1 i 2 Ustawy w związku z § 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen w związku z art. 6 i 7 Kpa;
- 3) art. 11 ust. Prawa przedsiębiorców w związku z art. 4 ust. 1 i 2 Ustawy w związku z § 3 ust. 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen;
- 4) art. 6 ust. 1 oraz ust. 3 pkt 1) i 2) Ustawy;
- 5) art. 26 ust. 2 w związku z art. 34 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. Nr 90 poz. 864 (zwanego dalej jako: „TFUE”) w związku z art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. z 2024 r. Nr 90 poz. 864/30 z późn. zm.), (zwanego dalej jako: „TUE”).

Mając na uwadze ww. zarzuty, strona - na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 Kpa wniosła o uchylenie decyzji (Nr 45/2024) Opolskiego WIIH w całości i orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie - uchylenie ww. decyzji w całości i orzeczenie co do istoty sprawy oraz umorzenie postępowania pierwszej instancji w całości.

Ponadto, strona wniosła o rozważenie przez Prezesa UOKiK wydania postanowienia o zawieszeniu postępowania z powodu zawieszony przed WSA w Warszawie sprawy ze skargi spółki na decyzję Prezesa UOKiK (sygn. akt przed WSA: V SA/Wa 1580/24).

Pismem z dnia 12 sierpnia 2024 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy oraz prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona ww. pismo odebrała w dniu 19 sierpnia 2024 r.

W piśmie z dnia 26 sierpnia 2024 r. (data wpływu do UOKiK: 2 września 2024 r.), zatytułowanym „STANOWISKO STRONY CO DO ZEBRANYCH DOWODÓW I MATERIAŁÓW ORAZ ZGŁOSZONYCH ŻĄDAŃ” pełnomocnik spółki poinformował m. in., że:

- 1) podtrzymuje wszelkie twierdzenia i wnioski, a w szczególności argumentację prawną, objętą odwołaniem z dnia 19 lipca 2024 r. od decyzji 45/2024 wydanej przez Organ I instancji w dn. 20 maja 2024 r.;
- 2) podtrzymuje wniosek o wydanie przez Prezesa UOKiK postanowienia o zawieszeniu postępowania do czasu wydania wyroku przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (w sprawie do sygn. akt V SA/WA 1580/24).

W dniu 3 września 2024 r. Prezes UOKiK wydał postanowienie, w którym odmówił stronie zawieszenia postępowania. W ocenie Prezesa UOKiK w przedmiotowej sprawie nie zachodzi przesłanka z art. 97 § 1 pkt 4 Kpa (na którą powoływała się strona we wniosku/odwołaniu z 19 lipca 2024 r.), jak również nie zachodzą pozostałe z przesłanek wymienionych w art. 97 § 1 Kpa oraz przesłanka z art. 98 § 1 Kpa. Szczegółowe uzasadnienie stanowiska organ drugiej instancji zawarł w postanowieniu z dnia 3 września 2024 r.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ww. ustawy, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

Natomiast art. 4 ust. 2 ww. ustawy wskazuje, że w każdym przypadku informowania o obniżeniu ceny towaru lub usługi obok informacji o obniżonej cenie uwidacznia się również

informację o najniższej cenie tego towaru lub tej usługi, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki.

Stosownie do art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o informowaniu o cenach pod pojęciem ceny należy rozumieć wartość wyrażoną w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę.

Sposób uwidaczniania cen towarów i usług określa przepis szczególny wydany na podstawie art. 4 ust. 6 ww. ustawy, tj. określony w rozporządzeniu w sprawie uwidaczniania cen. W myśl § 3 ust. 1 tego rozporządzenia, cenę, cenę jednostkową lub informację o obniżonej cenie uwidacznia się na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy, w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów.

Cenę, cenę jednostkową lub informację o obniżonej cenie uwidacznia się w szczególności: na wywieszce, która może mieć formę wyświetlacza elektronicznego, w cenniku, w katalogu, na obwolucie, w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu, o czym stanowi § 3 ust. 2 ww. rozporządzenia.

Niezrealizowanie obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5 ustawy o cenach powoduje - zgodnie art. 6 ust. 1 ww. ustawy - nałożenie kary pieniężnej w wysokości do 20 000 zł. Przepis ten w sposób niewymagający dodatkowych założeń i wykładni, nakazuje wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku określonego w ww. przepisach, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy i stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości zostały skorygowane. Dowiedzenie, że podmiot nie wykonał powyższego obowiązku powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną. Jednocześnie w myśl art. 6 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
- 2) dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
- 3) wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
- 4) sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 1, z późn. zm.).

Niniejsze postępowanie administracyjne prowadzone jest w związku z odwołaniem wniesionym przez przedsiębiorcę od decyzji (Nr 45/2024) Opolskiego WIIH z dnia 20 maja 2024 r. (nr akt kontroli: NRU.8361.732.2024), na mocy, której na przedsiębiorcę nałożono karę pieniężną w wysokości 7 000 zł na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach za niewykonanie obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 i 2 ww. ustawy.

W toku postępowania odwoławczego Prezes UOKiK przeprowadził szczegółową analizę ustaleń kontroli, które były podstawą do wydania decyzji Opolskiego WIIH, jak również uwzględnił zarzuty strony zawarte w odwołaniu. Po przeprowadzonym postępowaniu organ drugiej instancji wskazuje, że nie ma wątpliwości, że skarżąca spółka naruszyła przepisy ustawy o cenach, co spowodowało konieczność nałożenia przez Opolskiego WIIH kary pieniężnej. Ustalenia kontroli dały podstawę do wymierzenia przedsiębiorcy sankcji w postaci kary pieniężnej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach.

Prezes UOKiK analizując cały zebrany w sprawie materiał dowodowy stwierdził, że Opolski WIIH wydając decyzję z dnia 20 maja 2024 r. uwzględnił wszystkie okoliczności sprawy, zaś strona nie przedstawiła żadnego dowodu podważającego ustalony przez organ pierwszej instancji stan faktyczny, udokumentowany w Protokole kontroli z dnia 11 grudnia 2023 r. (nr akt kontroli: NRU.8361.732.2023). Oceniając zebrany materiał dowodowy Opolski WIIH prawidłowo uznał, że dla 20 skontrolowanych produktów oferowanych w obniżonych cenach strona nie uwidoczniała informacji o najniższej cenie z okresu 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Natomiast, w przypadku 16 z nich nie uwidoczniała końcowej ceny sprzedaży dla towarów objętych rabatem 30%. Powyższe stanowi naruszenie art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o informowaniu o cenach.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes UOKiK uznaje, iż Opolski WIIH wydał decyzję zgodną z obowiązującym stanem prawnym, przy uwzględnieniu ustawowych wytycznych wymiaru sankcji wskazanych w art. 6 ust. 3 ww. ustawy. Przesłanki te były przedmiotem ponownej analizy organu drugiej instancji.

Oceniając pierwszą z przesłanek - stopień naruszenia obowiązków, Prezes UOKiK stwierdził, że Opolski WIIH, słusznie uznał, że to strona w przedmiotowej sprawie jest odpowiedzialna za brak przekazanej konsumentom informacji o najniższej cenie towaru, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki (co dotyczyło 20 produktów), jak również za brak aktualnej (końcowej) ceny sprzedaży po uwzględnieniu 30% obniżki naliczanej w kasie (co dotyczyło 16 produktów). Należy pamiętać, że w dniu kontroli w sklepie przedsiębiorcy obowiązywały dwa rodzaje promocji. Uwidocznienie na etykietach dołączonych do produktów dwóch cen bez podania objaśnienia co dana cena oznacza w szczególności w odniesieniu do ceny, którą konsument ma zapłacić oraz najniższej ceny przed wprowadzeniem obniżki - w sposób istotny narusza interesy konsumentów. Dodatkowo, konsumenci otrzymując informację obniżce (rabacie) nie zostali poinformowani jaką faktycznie cenę przyjdzie im zapłacić za nabywany produkt i zmuszeni byli samodzielnie

obliczyć sobie cenę z zastosowaniem 30% rabatu (ponieważ o cenie dowiadywali się dopiero przy kasie). Powyższe jest niezgodne z art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o informowaniu o cenach.

Oceniając skalę i wagę naruszenia organ stwierdził, że są one znaczne, ponieważ naruszenie stwierdzono wobec 100% towarów poddanych kontroli, które były oferowane do sprzedaży w obniżonych cenach. Natomiast analizując czas trwania naruszenia organ ustalił, że naruszenie trwało od dnia rozpoczęcia czynności kontrolnych do czasu ich zakończenia i dłużej, ponieważ strona mimo prób dostosowania informacji o cenach towarów do obowiązujących wymogów ustawy o informowaniu o cenach, nie uwidoczniała cen towarów objętych obniżką w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości. Oceniając kwestie czasu trwania naruszenia obowiązków, Prezes UOKiK zauważył, że wszczęcie kontroli zostało poprzedzone skierowaniem do przedsiębiorcy (w dniu 14 listopada 2023 r.) zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli, które zawierało m. in. informację o przedmiotowym zakresie kontroli, zaś kontrola nastąpiła dopiero w dniu 28 listopada 2023 r. Pomimo tego, przedsiębiorca nie przygotował się w należyty sposób do kontroli (w trakcie kontroli ujawniono uchybienia) oraz przystąpił do działań naprawczych dopiero na wyraźne żądanie organu pierwszej instancji, tj. po wydaniu decyzji administracyjnej, z którą się nie zgadza.

Prezes UOKiK zauważył również, że organ pierwszej instancji wymierzając przedsiębiorcy karę wziął również pod uwagę kryterium jakim jest dotychczasowa działalność podmiotu. W zakresie niniejszej przesłanki organ ustalił, że powyższe naruszenie jest pierwszym stwierdzonym przypadkiem naruszenia przez stronę obowiązków w zakresie przestrzegania przepisów ustawy o informowaniu o cenach, co nie stanowi okoliczności zaostrzającej w niniejszej sprawie. Organ pierwszej instancji stwierdził, że w czasie trwania kontroli strona nie podjęła dobrowolnych działań naprawczych i nie uzupełniła brakujących informacji o najniższej cenie produktu, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, jak również aktualnej ceny sprzedaży po uwzględnieniu obniżki naliczanej w kasie, co skutkowało wydaniem przez Opolskiego WIIH decyzji (Nr 116/2023) zarządzającej natychmiastowe usunięcie nieprawidłowości.

Odnosząc się do trzeciej przesłanki, jaką jest wielkość obrotów i przychodu, stwierdzić należy, iż organ pierwszej instancji prawidłowo ocenił niniejszą przesłankę, ponieważ przy wymierzaniu kary uwzględnił wyniki finansowe przedsiębiorcy w oparciu o przedłożone sprawozdanie finansowe za rok obrotowy 2022, a tym samym dostosował wymiar kary do jego możliwości, przyczyniając się do osiągnięcia funkcji prewencyjnej zastosowanej sankcji.

Ponadto, należy odnotować, że Opolski WIIH oceniając przesłankę dot. sankcji nałożonych na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych, zasadnie uznał, że nie jest ona spełniona, gdyż kontrola przeprowadzona przez organy Inspekcji Handlowej nie jest kontrolą przeprowadzaną w sprawach transgranicznych.

Mając na względzie powyższe, po ponownym przeanalizowaniu zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie organ odwoławczy uznał za bezzasadny zarzut naruszenia art. 6 ust.

1 oraz ust. 3 pkt 1) i 2) Ustawy. W opinii Prezesa UOKiK, wymierzona stronie przez Opolskiego WIIH kara została ustalona w sposób prawidłowy, w oparciu o wszystkie przesłanki zawarte w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach (w tym stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy) i znajdowała potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Zdaniem Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji słusznie uznał, iż strona dopuściła się naruszenia wymagań prawnych w zakresie informowania konsumentów o cenach usług, w stopniu uzasadniającym wymierzenie kary pieniężnej.

Strona w odwołaniu stwierdza również, że nałożona na nią kara jest „zbyt wygórowana”. Nie sposób zgodzić się jednak z powyższym stwierdzeniem. Prezes UOKiK pragnie zauważyć, iż nałożona na spółkę kara pieniężna w wysokości 7 000 zł (słownie: siedem tysięcy złotych) nie jest zbyt wygórowana, ponieważ wynosi 35% maksymalnego wymiaru kary przewidzianej w ustawie o informowaniu o cenach. W ocenie Prezesa UOKiK strona dopuściła się naruszenia art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o informowaniu o cenach poprzez uwidocznienie cen towarów w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości, bez wskazania znaczenia poszczególnych cen uwidoczniionych na etykietach oferowanych po obniżonych cenach, w tym wskazania najniższej ceny z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Wymierzona kara spełni w sposób właściwy funkcje dyscyplinujące i represyjne, a także prewencyjne tak aby nie dochodziło do naruszania prawa w przyszłości i jest adekwatnym środkiem reakcji administracyjno-prawnej na ujawnione naruszenie prawa.

Cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką jest właśnie kara pieniężna nakładana na podstawie ustawy o cenach, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego odpowiedzialność za naruszenie ciężących na nim obowiązków. Samo zatem stwierdzenie - udowodnienie braku informacji w zakresie cen, jak też sprzecznego z ustawą sposobu ich uwidocznienia - jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej. Powyższa ustawa nie przewiduje przy tym możliwości badania przez organy Inspekcji istnienia winy bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Zatem samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że podmiot nie zrealizował ciężącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną.

Prezes UOKiK podtrzymuje swoje stanowisko co do zasadności, celowości oraz wysokości nałożonej na spółkę kary pieniężnej w drodze decyzji Nr 45/2024 r. z dnia 20 maja 2024 r. wydanej przez Opolskiego WIIH.

Przechodząc na grunt zarzutów strony zawartych w odwołaniu, Prezes UOKiK stwierdza, że zarzuty te nie zasługują na uwzględnienie.

Na wstępie należy zwrócić uwagę, iż Skarżąca spółka nie zgadza się z rozstrzygnięciem Opolskiego WIIH i podnosi, że organ niezasadnie nałożył na nią karę pieniężną, ponieważ w jej przekonaniu spółka nie naruszyła swoim działaniem art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o informowaniu o cenach. W ocenie spółki nie zostały spełnione przesłanki do ukarania wymienione w art. 6 ust. 1 ww. ustawy, ponieważ wypełniła ona obowiązki wynikające z art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o informowaniu o cenach, a przed zakończeniem postępowania kontrolnego wprowadziła dodatkową informację opisową dot. znaczenia poszczególnych cen

widocznych na etykiecie. Wprowadzona w kontrolowanym sklepie praktyka informowania o cenach była zdaniem spółki zgodna z obowiązującymi przepisami.

Prezes UOKiK po wnikliwej ocenie sprawy stwierdza, że okoliczność naruszenia prawa jest bezsporna, gdyż konsument przy skontrolowanych towarach oferowanych w obniżonych cenach w sklepie należącym do spółki nie uzyskał jednoznacznych informacji odnośnie cen sprzedaży oraz najniższej ceny, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki.

Analizując odwołanie strony nie sposób nie zauważyć, że strona niejednokrotnie i stanowczo stwierdza, że nie naruszyła przepisów dotyczących uwidaczniania cen. Warto zaznaczyć, iż za punkt wyjścia do swoich dywagacji obrata nie stan faktyczny rzeczywiście stwierdzony podczas kontroli tj. w dniu 28 listopada 2023 r., lecz stan, kiedy poczyniła już działania naprawcze (do których była *de facto* zobligowana przez Opolskiego WIIH w drodze decyzji nr 116/2023). Strona jest przekonana, że dokonane przez nią działania korygujące - jak podaje „w toku kontroli”, „przed zakończeniem postępowania kontrolnego” - czynią zadość wymaganiom prawnym.

Skarżąca spółka przez pryzmat poczynionych działań korygujących, do których się odnosi, w zasadzie usiłuje za wszelką cenę dowieść, że nie doszło do naruszenia przepisów z jej strony. Podejmuje równocześnie próby obarczenia organy pierwszej i drugiej instancji za rzekomo „błędną wykładnię” przepisów prawa, wskazując na wadliwość decyzji, a nawet zaistnienie rzekomego „sporu” pomiędzy spółką a organami, który powinien zostać rozstrzygnięty nie inaczej aniżeli na drodze sądowej. Strona tkwi w błędnym przeświadczeniu, że skoro dokonała korekty w zakresie brakujących informacji dot. cen (tj. wprowadziła dodatkową informację opisową dot. znaczenia, wyjaśnienia poszczególnych cen widocznych na etykiecie) to na tej postawie, na tym etapie nie powinna zostać ukarana. Należy zauważyć przy tym, że strona swoje rozważania, podnoszone w odwołaniu argumenty, zarzuty - w całej rozciągłości odnosi do okresu po kontroli, kiedy podjęła działania naprawcze.

Prezes UOKiK pragnie z całą stanowczością wyartykułować, że istotą niniejszego postępowania odwoławczego są ustalenia Opolskiego WIIH poczynione w toku kontroli rozpoczętej w dniu 28 listopada 2023 r., w sklepie w Namysłowie, w którym przedsiębiorca prowadził działalność handlową oraz udokumentowany w Protokole kontroli (NRU.8361.732.2023) stan faktyczny. Tenże stan faktyczny wskazuje na niewykonanie przez spółkę obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o informowaniu o cenach. Tak więc ustalenia stanu faktycznego są wiążące dla organu, a nie późniejsze działania jakie podjęła strona w wyniku, w konsekwencji przeprowadzonej kontroli.

Słuszne jest zatem w ocenie Prezesa UOKiK stanowisko Opolskiego WIIH, który w materiale dowodowym wskazuje, m. in., że: „(...) stan faktyczny udokumentowany w aktach sprawy nie pozwala przyjąć twierdzenia, jakoby konsumenci w dniu rozpoczęcia czynności kontrolnych tj. 28.11.2023 r. byli skutecznie, w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości informowani o cenach skontrolowanych towarów oraz o najniższej cenie, która

obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki.” Opolski WIIH „Swoje stanowisko umotywiował ustaleniami udokumentowanymi w protokole kontroli oraz w dokumentacji zdjęciowej dołączonej do akt sprawy, z których jednoznacznie wynika, że na towarach, przy towarach lub w bliskości towarów poddanych kontroli, ani w żadnych innym miejscu na sali sprzedaży w kontrolowanym sklepie nie było informacji, która z uwidocznionych na etykietach cen jest aktualną ceną sprzedaży, a która najniższą ceną z ostatnich 30 dni przed wprowadzeniem obniżki”. Ponadto „Opolski WIIH zaznaczył, że konsument o ostatecznej cenie sprzedaży dowiadywał się w momencie dokonywania zapłaty za wybrany towar. Informacje o stosowanym rabacie oraz jego procentowej wysokości podane były na plakatach umieszczonych przy produktach objętych tym rabatem, jednak na żadnym z towarów nie było informacji o cenie ostatecznej po zastosowaniu rabatu. W czasie kontroli nie zostały dokonane żadne zmiany w zakresie sposobu informowania klientów sklepu o cenach towarów objętych obniżką, przez wyraźne wskazanie, która z podanych na metkach cen jest najniższą z ostatnich 30 dni przed wprowadzeniem obniżki.”

Ad. pkt 1 odwołania - zarzut naruszenia art. 7, art. 77 § 1 Kpa i art. 80 Kpa w zw. z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej

Strona wniosła zarzut naruszenia art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 Kpa w zw. z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej polegające na braku wyczerpującego rozpatrzenia całego materiału dowodowego zebranego w sprawie, co skutkowało:

- a) błędnym przyjęciem przez Organ za udowodnione, że w przypadku kontrolowanych towarów rzekomo brak było jednoznacznego oznaczenia cen, w tym wskazania, która z cen widocznych na etykiecie stanowi aktualną cenę sprzedaży, a która najniższą cenę z okresu 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, podczas gdy w rzeczywistości (co wynika z dowodów, wyjaśnień przedstawionych przez spółkę w toku kontroli) - liczbowa informacja o najniższej cenie obowiązującej w ciągu 30 dni przed wprowadzeniem obniżki wraz z datą wprowadzenia poszczególnych cen, była uwidoczniiona w przypadku każdego z produktów;
- b) jak również przyjęciem, że Spółka w nieprawidłowy sposób informowała konsumentów o najniższej cenie produktów objętych przeceną z okresu 30 dni przed wprowadzeniem obniżki (zdaniem organu informacja o cenie nie miała charakteru jednoznacznego i niebudzącego wątpliwości), podczas gdy nie wynika to z całokształtu materiału dowodowego;
- c) błędnym przyjęciem, że Informacje dla klientów dotyczące tego, jak należy rozumieć ceny widoczne na etykietach produktów znajdowały się rzekomo w zupełnie innym miejscu w Sklepie niż Produkty, wobec czego konsumenci byli zmuszeni do szukania przedmiotowych wyjaśnień, podczas gdy jak wynika m. in. z dowodu przedłożonego przez spółkę w piśmie z dnia 1 lutego 2024 r. w trakcie kontroli - wyjaśnienia te zostały umieszczone na wieszakach obrotowych, na których rozmieszczone były produkty, a więc bezpośrednio przy produktach, wobec czego konsumenci nie byli zmuszeni do

poszukiwania ww. wyjaśnień, gdyż mieli oni do nich swobodny i bezpośredni dostęp w momencie zapoznawania się z produktami znajdującymi się na wieszakach obrotowych.

Ustosunkowując się do powyższego zarzutu strony w zakresie rzekomego naruszenia art. 7, art. 77 § 1 Kpa i art. 80 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, a polegającego na braku wyczerpującego rozpatrzenia całego materiału dowodowego (...), Prezes UOKiK wyjaśnia, że jest on nietrafiony.

Strona utrzymuje, że liczbowa informacja o najniższej cenie obowiązującej w ciągu 30 dni przed wprowadzeniem obniżki wraz z datą wprowadzenia poszczególnych cen była uwidocznioma w przypadku każdego z produktów - co wynika z dowodów i wyjaśnień przedstawionych przez Spółkę w toku kontroli, przez co usiłuje dowieść, że do naruszenia nie doszło. Zupełnie nie zauważa natomiast, że niniejsze postępowanie administracyjne prowadzone jest w związku z niedopełnieniem przez nią obowiązków stwierdzonych podczas kontroli w dniu 28 listopada 2023 r., która to kontrola wykazała nieprawidłowości po stronie skarżącej spółki. Zdaniem Prezesa UOKiK materiał dowodowy został rozpatrzony w sposób rzetelny wyczerpujący przez Opolskiego WIIH w oparciu o ustalony stan faktyczny, który w ewidentny sposób wskazuje na naruszenie art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o informowaniu o cenach. To, że strona, jak sama niejednokrotnie zaznaczała „w toku kontroli” poczyniła działania korygujące, mające na celu przywrócenie stanu zgodnego z prawem, nie czyni jej jeszcze zwolnionym z odpowiedzialności za uchybienia których się dopuściła w chwili kontroli. Należy przypomnieć również, że gdyby nie zarządzenie Opolskiego WIIH, który w drodze decyzji administracyjnej (Nr 116/2023) nakazał stronie natychmiastowe usunięcie stwierdzonych w toku kontroli nieprawidłowości, strona w dalszym ciągu mogłaby naruszać przepisy prawa, będąc przekonaną o słuszności, niepodważalności swych racji.

Prezes UOKiK pragnie zwrócić uwagę, że działania naprawcze podjęte przez stronę polegające na usunięciu nieprawidłowości, wprawdzie zostały uwzględnione przy ocenie przestanki - dotychczasowej działalności przedsiębiorcy, natomiast nie mogą zniwelować negatywnej oceny popełnionego naruszenia, które stwierdzono przecież względem 100% skontrolowanych towarów. Samo usunięcie naruszenia prawa nie pozwoli na spełnienie celów administracyjnej kary pieniężnej, która posiada nie tylko funkcję dyscyplinująco-represyjną, ale też i prewencyjną, mającą zapewnić wysoki poziom ochrony konsumentów w przyszłości (o czym szerzej w dalszej części decyzji). Prezes UOKiK z całą stanowczością stwierdza, że podstawą wszczęcia i przeprowadzenia postępowania w przedmiotowej sprawie, a także podstawą nałożenia na stronę administracyjnej kary pieniężnej były ustalenia faktyczne poczynione u przedsiębiorcy w pierwszym dniu kontroli. Działania jakie poczyniła strona, po tym jak Opolski WIIH wydał decyzję nakazującą usunięcie uchybień w trybie niezwłocznym były działaniami następczymi, podjętymi w wyniku ustaleń kontroli, a nie poczynionymi przez nią z własnej inicjatywy. Trudno też uznać, że strona dobrowolnie usunęła uchybienia stwierdzone podczas kontroli.

Prezes UOKiK stwierdza dalej, że wskazane wyżej przepisy Kpa określają zasady postępowania administracyjnego. Stanowią one m. in., że organ administracji publicznej jest zobowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy zaś określona sprawa oceniania jest na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego. Zdaniem Prezesa UOKiK, w przedmiotowej sprawie, Opolski WIIH postępował w zgodzie ze wskazanymi wyżej regułami postępowania administracyjnego, opierając się na bezsprzecznych ustaleniach postępowania kontrolnego. Organ pierwszej instancji podjął wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego. Ustalenia kontroli przeprowadzonej u przedsiębiorcy zostały udokumentowane w Protokole kontroli z 11 grudnia 2023 r. (nr akt kontroli: NRU.8361.732.2023).

Zgodnie art. 76 § 1 Kpa Protokół kontroli jest dokumentem urzędowym. Jak wynika z wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 lutego 2020 r. w sprawie sygn. VI SA/Wa 2107/19 (lex nr 3034073): *„Protokół kontroli jako dokument urzędowy korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń. Dokument urzędowy stanowi podstawowy element materiału dowodowego w postępowaniu administracyjnym. Dokumenty urzędowe korzystają ze szczególnej mocy dowodowej, ponieważ stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Z dokumentem urzędowym związane jest domniemanie prawdziwości jego treści. Organ prowadzący postępowanie nie może wobec tego swobodnie oceniać ani kwestionować treści dokumentu urzędowego. Istota protokołu z kontroli wyraża się w tym, że dokument ten odzwierciedla i potwierdza istniejący w momencie kontroli stan faktyczny.”*

Z protokołu kontroli sporządzonego przez Opolskiego WIIH wynika niezbicie, że w dniu kontroli tj. 28 listopada 2023 r., wytypowano do kontroli 20 partii produktów oferowanych w obniżonych cenach. W przypadku wszystkich skontrolowanych 20 towarów stwierdzono brak informacji o najniższej cenie jaka obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, co narusza postanowienia zawarte w art. 4 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 3 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen. Ponadto, w przypadku 16 produktów stwierdzono brak uwidocznionej końcowej ceny sprzedaży dla towarów objętych rabatem 30%, co stanowi naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy o cenach w związku z § 3 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

Prezes UOKiK wskazuje następnie, że dalece nieuprawniony jest zarzut strony o naruszeniu art. 7 i 77 § 1 Kpa, poprzez insynuowanie, że doszło do niewyczerpującego rozpatrzenia całego materiału dowodowego w sprawie oraz naruszenia art. 80 Kpa. Stanowisko organu drugiej instancji jest zgoła odmienne do twierdzenia strony. Prezes UOKiK, po zapoznaniu się ze sprawą uznał, że materiał dowodowy został zebrany i rozpatrzony przez organ pierwszej instancji w sposób wyczerpujący, a fakty mające znaczenie dla załatwienia sprawy i zastosowania określonej normy prawa zostały w sposób prawidłowo ustalone. Akta sprawy dokumentują ustalony stan faktyczny, jego analizę oraz wnioski organu pierwszej instancji. Z akt tych jednoznacznie wynika, że w toku postępowania stwierdzono naruszenie określonych przepisów prawa, oraz że ustalono podmiot odpowiedzialny za popełnienie tego czynu. Prezes UOKiK stwierdza, iż organ pierwszej instancji działał na podstawie prawa i w

jego granicach, podejmując wszelkie niezbędne działania w celu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy. Opolski WIIH merytorycznie i poprawnie uzasadnił zaskarżoną decyzję, podpierając ją logicznymi wnioskami. Rozumowanie, w wyniku którego organ ustala istnienie okoliczności faktycznych powinno być zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. (patrz: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 czerwca 2019 r., sygn. akt GSK 198/18). W ocenie Prezesa UOKiK, tak właśnie postępował Opolski WIIH. Organ pierwszej instancji swoje ustalenia, ocenę, wnioski oparł bowiem na solidnym i wyczerpującym materiale dowodowym zebrany w toku kontroli, wykazując w sposób ewidentny, że doszło do naruszenia prawa po stronie spółki. W ocenie Prezesa Urzędu, przedsiębiorca formułując ww. zarzuty, zdaje się nie zauważać, że to właśnie on uchybił podstawowym obowiązkom, o których mowa w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o informowaniu o cenach.

Strona skarżąca formułując zarzut naruszenia art. 7, art. 77 § 1 Kpa i art. 80 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej stwierdziła również, że organ błędnie przyjął, iż Informacje dla klientów dotyczące tego jak należy rozumieć ceny widoczne na etykietach produktów znajdowały się rzekomo w zupełnie innym miejscu w sklepie niż produkty, wobec czego konsumenci byli zmuszeni do poszukiwania wyjaśnień, natomiast w ocenie skarżącej przedłożony przez nią dowód w piśmie z dnia 1 lutego 2024 r. wskazuje, że wyjaśnienia dot. cen zostały umieszczone na wieszakach obrotowych (na których były rozmieszczone produkty), a więc bezpośrednio przy produktach w konsekwencji czego konsumenci nie byli zmuszeni do poszukiwania wyjaśnień w innym miejscu w sklepie i mieli do nich swobodny dostęp).

Odpowiadając na powyższy zarzut organ drugiej instancji pragnie zauważyć, że przywołana przez stronę okoliczność przedłożenia dowodu w piśmie z dnia 1 lutego 2024 r. dotyczy już stanu pokontrolnego, a więc sytuacji, kiedy strona podjęła już pewne działania naprawczo-korygujące w zakresie informowania konsumentów o obniżkach cen, do których została zobligowana przez Opolskiego WIIH, co w żaden sposób nie tłumaczy strony. Strona zdaje się nie przyjmować do wiadomości faktu, że w pierwszym dniu kontroli (co zostało jej przecież udowodnione, o czym była mowa wcześniej) z jej winy doszło do naruszenia art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o informowaniu o cenach. Odnoszenie się do sytuacji po kontroli dotyczy już zupełnie innego aniżeli zastany przez kontrolujących stanu faktycznego. Należy w tym miejscu odnieść się do ustaleń samej kontroli poczynionych przez Opolskiego WIIH.

Odnosząc się do powyższego, wskazać należy również, że wprawdzie strona do pisma z dnia 1 lutego 2024 r. dołączyła dowody w postaci wyjaśnień jak należy rozumieć ceny widoczne na etykietach produktów (na wieszakach obrotowych), które - jak dodała - znajdowały się bezpośrednio przy produktach, a konsumenci mieli do nich swobodny dostęp. Jednakowoż zdaniem Prezesa UOKiK wywieszona informacja przy produktach, na wieszakach obrotowych czy w innych miejscach sklepu (np. na tabliczce, plakacie, kartce przy wejściu do sklepu) nie czyni zadość wymaganym przepisom dot. cen i ich uwidaczniania, albowiem jest to informacja sygnalizująca konsumentom jak należy rozumieć, odczytywać poszczególne ceny, a zarazem odsyłająca konsumentów do informacji o cenach jakie mogą odnaleźć na metkach.

Prezes UOKiK stoi na stanowisku, że konsument powinien, za każdym razem w miejscu sprzedaży detalicznej, gdzie nabywa określony produkt, otrzymać precyzyjną, czytelną i łatwo dostępną informację o cenie, obniżonej cenie, bez konieczności podejmowania dodatkowych działań czy zabiegów w celu ustalenia tych informacji czy poszukiwania na terenie sklepu tablic objaśniających co poszczególne ceny oznaczają lub zasięgnięcia informacji u pracowników sklepu.

Ad. pkt 2 odwołania - zarzut naruszenia art. 4 ust. 1 i 2 Ustawy w zw. z § 3 ust. 1 i 2 Rozporządzenia w zw. z art. 6 i 7 Kpa

Skarżąca spółka wniosła zarzut naruszenia art. 4 ust. 1 i 2 ww. ustawy w zw. z § 3 ust. 1 i 2 Rozporządzenia w zw. z art. 6 i 7 Kpa poprzez:

- a) uznanie, że jedynym sposobem zadośćuczynienia obowiązкови podania najniższej ceny towaru przecenionego w ciągu 30 dni przed wprowadzeniem obniżki jest sposób podany w dokumencie wydanym przez Organ pt. „Informacja o obniżce ceny. Wyjaśnienia Prezesa UOKiK” (dalej również jako: „Wyjaśnienia”), a polegający na tym że przy towarach objętych obniżką musi znajdować się słowne sformułowanie „najniższa cena z okresu 30 dni przed obniżką”, które dodatkowo powinno znajdować się na etykiecie towaru, podczas gdy taki obowiązek nie wynika z przepisów prawa powszechnie obowiązującego (Ustawy lub Rozporządzenia), natomiast Wyjaśnienia nie są źródłem prawa, wobec czego organ oparł się nie na brzmieniu przepisów, ale na wewnętrznym akcie, naruszając tym samym zasady praworządności i legalizmu statuujące, że organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa;
- b) ich błędną wykładnię, w ramach której Organ przyjął, że obowiązek podania najniższej ceny towaru przecenionego w ciągu 30 dni przed wprowadzeniem obniżki może być realizowany w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości jedynie poprzez umieszczenie informacji słownej w tym zakresie bezpośrednio na etykiecie przecenionego towaru oraz użycie przy tym słownego komunikatu „najniższa cena z okresu 30 dni przed obniżką”, w sytuacji gdy tak stanowczy obowiązek nie wynika z treści przepisów prawa powszechnie obowiązującego ani też z celu, dla realizacji którego przepisy zostały ustanowione, a w konsekwencji uznanie, że spółka narusza ww. przepisy.

W uzasadnieniu odwołania skarżąca spółka podniosła, że wykładnia art. 4 ust. 1 i 2 Ustawy zaprezentowana przez Organ zakłada, że informacja o najniższej cenie przecenionego towaru obowiązująca w ciągu 30 dni przed wprowadzeniem obniżki musi zostać podana zarówno w formie liczbowej, jak i słownej, co nie wynika z przepisów (...). Brak jest w przepisie sformułowania, które nakazywałby korzystanie ze słownych opisów ww. cen. Strona odwołując się do dowolności jaką przedsiębiorcy mają w uwidacznianiu cen stoi m. in. na stanowisku, że: „Przedstawienie na etykiecie ceny po obniżce w wartości liczbowej i ceny obowiązującej w okresie 30 dni przed obniżką - w wartości liczbowej, która dodatkowo jest przekreślona (a zatem oczywistym jest, że nie jest aktualna) spełnia ww. wytyczne

ustawowe. Skoro zatem ustawa nie rozróżnia, o jaki rodzaj informacji chodzi, toteż niedopuszczalnym jest, aby organy dopuszczały się nieuprawnionego zawężania tego pojęcia, czy też nadawania mu innych znaczeń. Przepis Dyrektywy (art. 6a ust. 1 Dyrektywy), który jest podstawą wdrożenia nowych regulacji do polskiego porządku prawnego nie nakazuje posługiwania się wersją słowną. Podanie informacji o cenie najniższej sprzed 30 dni przed obniżką może nastąpić w dowolny sposób (w tym jedynie przez wskazanie wcześniejszej ceny w formie liczbowej). W żadnym przypadku nie można przyjąć, że musi to nastąpić bezpośrednio na samej metce. Spółka podkreśla, że z językowej wykładni art. 4 ust. 2 Ustawy wynika, że informacja o najniższej cenie ma zostać umieszczona w niewielkiej odległości od aktualnej ceny sprzedaży danego towaru. Przenosząc powyższe na kanwę praktyki cenowej spółki uznać można, że czerwona naklejka z niższą ceną (informująca kolorem o obniżonej cenie) w zestawieniu z wyższą i przekreśloną ceną produktu wydrukowaną na etykiecie może stanowić skróconą informację o najniższej cenie, zaś „opis” cen jest zawarty w informacji dla klienta, umieszczonej w bezpośrednim sąsiedztwie produktu. Zatem zdaniem strony organ dokonał błędnej wykładni przepisów.

Odpowiadając na powyższe zarzuty Prezes UOKiK stwierdza, że są one nietrafione. Organ drugiej instancji analizując wnikliwie akta sprawy nie znalazł w nich żadnego potwierdzenia na to, że rzekomo wskazywał czy wręcz narzucał, iż „jedynym” sposobem zadośćuczynienia wymaganym przepisom jest umieszczenie słownego sformułowania - informacji słownej, komunikatu „*najniższa cena z okresu 30 dni przed obniżką*”. Prezes UOKiK stoi na stanowisku, iż w przypadku, gdy strona informowała o obniżce cen sprzedawanych towarów powinna podać informację o obniżonej cenie oraz uwidocznic również informację o najniższej cenie tego towaru, która składa się z dwóch elementów: cenie, jaka obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki (wartości wyrażonej w zł) wraz z wyjaśnieniem co ta cena oznacza, czyli że jest to cena jaka obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki.

Jak wskazuje ustawodawca w ustawie o informowaniu o cenach przedsiębiorca ogłaszając obniżkę, obok informacji o obniżonej cenie powinien podać także „informację” o najniższej cenie towaru, która obowiązywała w okresie 30 dni przed obniżką (art. 4 ust. 2 ustawy). Ustawa wyraźnie wskazuje więc na umieszczenie „informacji” o najniższej cenie jaka obowiązywała 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, a nie tylko samej wartości liczbowej. Stąd w ocenie Prezesa UOKiK właściwym jest zamieszczenie opisu słownego, a więc wyjaśnienia konsumentowi co dana cena właściwie oznacza. Należy podkreślić, że ustawodawca rozróżnia pojęcie „ceny” i „informacji o cenie”.

Nieuzasadnionym jest także zarzut strony o tym, że organ naruszył zasadę praworządności (legalizmu) oraz zasadę prawdy obiektywnej (art. 6 i 7 Kpa). W niniejszej sprawie wbrew twierdzeniu strony nie doszło do naruszenia zasad ogólnych, tj. art. 6 i 7 Kpa, a więc naruszenia zasady działania organów na podstawie przepisów prawa oraz zasady prawdy obiektywnej, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Zebrany w sprawie materiał dowodowy jest rzetelny i spójny i nie budzi zastrzeżeń organu drugiej

instancji. Opolski WIIH postępowanie administracyjne przeprowadził w oparciu o wymagane przepisy prawne i na podstawie przysługujących mu ustawowych kompetencji, kierując się nadrzędną zasadą ochrony interesów konsumentów. W dalszej kolejności Prezes UOKiK stwierdza, że subiektywna interpretacja przepisów prawa przez przedsiębiorcę nie dowodzi, że organ naruszył przepisy art. 6 i 7 Kpa.

Strona w uzasadnieniu odwołania stwierdziła, że niniejsza sprawa jest *pokłosiem „sporu”* pomiędzy spółką a organami, który dotyczy przede wszystkim wykładni art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o informowaniu o cenach, a mianowicie czy wskazana w art. 4 ust. 2 ww. ustawy informacja o najniższej cenie z okresu 30 dni przed obniżką musi zostać podana bezpośrednio na metce towaru nie tylko w wymiarze liczbowym, ale również słownym (czy obligatoryjny jest dodatkowy zapis bezpośrednio na metce „Najniższa cena sprzed 30 dni ...”), jak również czy realizacja tego obowiązku może nastąpić również w inny sposób spełniający cel przepisów (tj. jak w przypadku Spółki poprzez rzeczywiste podanie na metce towaru, obok aktualnej ceny, również najniższej ceny z okresu 30 dni przed obniżką w wymiarze liczbowym (ale bez dodatkowej warstwy słownej bezpośrednio na metce), szczególnie przy jednoczesnym szczegółowym wyjaśnieniu klientom co oznaczają poszczególne ceny w dodatkowej informacji znajdującej się bezpośrednio przy przecenionym towarze).

Stawiając zarzut naruszenia art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o informowaniu o cenach w zw. z § 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen w związku z art. 6 i 7 Kpa, w uzasadnieniu odwołania strona skarżąca dodała również, że błędne jest stanowisko Organu, w myśl którego *„(...) informacja o najniższej cenie przecenionego towaru obowiązująca w ciągu 30 dni przed wprowadzeniem obniżki musi zostać podana zarówno w formie liczbowej, jak i słownej (...) i że całość musi znajdować się w tym samym miejscu, na etykiecie produktu, co nie wynika z przepisów (...)”*.

Odnosząc się do powyższych zarzutów należy najpierw odwołać się do obowiązującego przepisu prawa, a mianowicie art. 4 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, w myśl którego: *„W każdym przypadku informowania o obniżeniu ceny towaru lub usługi obok informacji obniżonej cenie uwidacznia się również informację o najniższej cenie tego towaru lub tej usługi, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki.”* W tym miejscu trzeba zgodzić się ze stroną, że literalna wykładnia art. 4 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach nie formułuje wprost wymogu, aby oznaczenie ceny zawierało słowny opis. Niemniej jednak z powołanego przepisu wynika, że informacja o najniższej cenie towaru powinna składać się z dwóch elementów: ceny, jaka obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki (jako wartości wyrażonej w jednostkach pieniężnych, w zł) oraz wyjaśnienia co ta cena oznacza, czyli że jest to cena jaka obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Należy przy tym podkreślić, że przedsiębiorca informując o obniżeniu ceny powinien mieć na uwadze również uregulowanie zawarte w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, które wprost wskazuje, że cena powinna być uwidoczniiona w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

Prezes UOKiK równocześnie dodaje, że art. 4 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach zobowiązuje sprzedawcę do umieszczenia „informacji” o najniższej cenie towarów objętych

obniżką, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, a nie zaś jedynie samej ceny (wartości liczbowej), którą strona uwidoczniała. Dlatego też wobec niejednoznaczności przedstawionych cen - a więc w sytuacji, gdy podane były dwie ceny na metce i nie wiadomo było która z nich jest ceną obowiązującą, a która ceną z okresu 30 dni przed obniżką - Opolski WIIH uznał, że obowiązek ten nie został przez przedsiębiorcę dopełniony. Art. 4 ust. 2 ustawy o cenach wyraźnie wskazuje na uwidocznienie „informacji” o poszczególnych cenach w przypadku ogłoszonej obniżki, a nie samych cen przedstawianych jako wartości liczbowe. Prezes UOKiK stoi na stanowisku, iż w takim przypadku strona powinna uwidocznić informację o najniższej cenie tego towaru, która składa się z dwóch elementów: ceny, jaka obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki (wartości wyrażonej w zł) wraz z wyjaśnieniem co ta cena oznacza, czyli że jest to cena jaka obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Należy zauważyć przy tym, że konsument mając dwie ceny, bez podanej informacji właściwie oznaczają poszczególne ceny właściwie nie wie ile ma zapłacić za dany produkt. Taki sposób prezentacji ceny jest niejednoznaczny i budzący wątpliwości, a tym samym stanowi naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach.

Należy zauważyć, że przepisy ustawy o informowaniu o cenach rozróżniają i wyraźnie określają, kiedy należy uwidaczniać cenę towaru, a kiedy informacje o cenach. Ustawodawca określił również miejsce uwidaczniania cen, czy też informacji o cenach w przypadku oferowania produktów w obniżonych cenach. Zgodnie z § 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen wyraźnie wskazano miejsce, w którym należy je uwidaczniać. Zgodnie z dyspozycją zawartą w § 3 ust. 1 ww. rozporządzenia - cena, cena jednostkowa lub informacja o obniżonej cenie powinna zostać uwidoczniona na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy cena, cena jednostkowa lub informacja o obniżonej cenie, w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów. Natomiast w § 3 ust. 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen jako miejsce uwidaczniania ceny, informacji o obniżonej cenie - w pierwszej kolejności wymieniona została wywieszka, definiowana w ww. rozporządzeniu jako: etykieta, metka, tabliczka lub plakat (§ 2 pkt 4 ww. rozporządzenia). To na niej strona powinna uwidocznić stosowne informacje o cenach. W przepisach dotyczących uwidaczniania cen nie została dopuszczona możliwość rozbicia informacji cenowej na cenę (wartość liczbową) podaną na jednej wywieszce i podania objaśnień do przedstawionej ceny czy cen na drugiej wywieszce, zwłaszcza umieszczonych w różnych miejscach w sklepie. Informacja cenowa powinna być tak skonstruowana, aby nie zachodziła potrzeba stosowania dodatkowych wyjaśnień, czyli aby nie było wątpliwości co do jednoznaczności przedstawionych cen.

Stawiając przedmiotowy zarzut Strona podnosi również argument, iż językowa wykładnia art. 4 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach wskazuje, że informacja o najniższej cenie ma zostać umieszczona w niewielkiej odległości od aktualnej ceny sprzedaży danego towaru (...). Strona dodaje również, że *„z przepisów tych jasno wynika zatem, że informacja o najniższej cenie z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki nie musi (wbrew twierdzeniom*

Organu) być podana wyłącznie na etykiecie. Przepis sam bowiem wymienia inne miejsca, gdzie informacja ta może zostać zamieszczona. (...) Organ dokonał zaś wykładni contra legem przedmiotowych przepisów. Nie sposób bowiem przyjąć, aby zamiarem racjonalnego ustawodawcy było zawężenie możliwości umieszczenia przedmiotowej informacji wyłącznie do etykiety precenionego towaru, podczas gdy na poziomie warstwy językowej przedmiotowych przepisów wyraźnie przewidział możliwość podania jej w innych miejscach.”

Odnosząc się do ww. argumentacji należy zauważyć, iż zgodnie z § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen - cenę, cenę jednostkową lub informację o obniżonej cenie uwidacznia się na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy cena, cena jednostkowa lub informacja o obniżonej cenie, w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów. Należy przy tym nadmienić, że rozporządzenie w § 3 ust. 2 zawiera przykłady uwidaczniania cen. Jest to katalog otwarty, co oznacza, że przedsiębiorca ma pewną swobodę co do uwidaczniania cen, niemniej powinien mieć na względzie wymagania zawarte w ustawie o informowaniu o cenach (art. 4 ust. 1) i rozporządzeniu w sprawie uwidaczniania cen (§ 3 ust. 1). Faktem jest, iż termin „bezpośredniej bliskości” nie jest ustawowo zdefiniowany (co w praktyce byłoby co najmniej trudne), jednakże przy interpretacji powyższego pojęcia należy odwołać się wdrożonej niniejszą ustawą dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom z dnia 16 lutego 1998 r. (Dz. Urz. UE L Nr 80), zgodnie z którą cena sprzedaży i cena jednostkowa muszą być jednoznaczne, łatwo dostrzegalne i czytelne (podkreślenia Prezesa UOKiK). Zdaniem organu drugiej instancji tych wymogów nie spełnia sposób uwidaczniania cen jaki został zastosowany przez stronę. Jak już niejednokrotnie wskazywano w niniejszej sprawie daty obowiązywania poszczególnych cen zostały uwidocznione bez zachowania odstępów pomiędzy datą dnia, miesiąca i roku, co może budzić przeświadczenie konsumenta, iż ma on do czynienia nie z datą początkową obowiązywania ceny, lecz z kodem produktu. Po drugie, organ zwraca uwagę, iż na sali sprzedażowej była wyeksponowana informacja zawierająca m. in. wskazanie dat obowiązywania promocji, wielkości rabatu oraz czego ten rabat dotyczy. Oznacza to, że dopiero po zapoznaniu się z tymi informacjami konsument mógł uzyskać wiedzę o tym, że jedna z cen widniejących na etykiecie jest ceną z 30 dni przed obniżką. Trudno zatem uznać, że strona spełniła wymóg bezpośredniości, skoro powyższe informacje nie były widoczne przy sprzedawanych produktach, lecz zmuszały konsumenta do podjęcia działań celem pozyskania tej wiedzy (por. uzasadnienie wyroku z dnia 05.07.2022 r. Sygn. akt V SA/Wa 4341/21: „Planując wyprzedaż skarżąca powinna się do tego odpowiednio przygotować. Klient musi mieć możliwość zapoznania się z aktualną ceną bez poszukiwania dodatkowych informacji np. u obsługi sklepu lub zaznajamiania się z ceną dopiero przy kasie w chwili zakupu. Niewątpliwie z punktu widzenia konsumentów, przepis art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług, jest bardzo istotny z uwagi na konieczność zapewnienia z jednej strony ochrony konsumenta, a z drugiej prawidłowo funkcjonującej konkurencji między

przedsiębiorcami. Informacja dotycząca ceny służy właściwemu informowaniu nabywcy, a także stwarza identyczne warunki dla wszystkich podmiotów prowadzących działalność gospodarczą.”).

Prezes UOKiK wyjaśnia ponadto, że wprowadzenie przepisu art. 4 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach nastąpiło ustawą o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz niektórych innych ustaw z dnia 1 grudnia 2022 r. (Dz. U. z 2022 r. poz. 2581). Zmiana ta była podyktowana koniecznością ochrony konsumenta przed tzw. „rzekomymi obniżkami”. Jak bowiem wynika z Wytycznych dotyczących wykładni i stosowania art. 6a dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. U. UE C 2021 Nr 526 str. 134): „*Celem tego co najmniej 30-dniowego okresu odniesienia jest uniemożliwienie podmiotom gospodarczym żonglowania cenami i przedstawiania fałszywych obniżek cen, np. podnoszenia ceny na krótki okres, aby następnie ją obniżyć i przedstawić jako (znaczącą) obniżkę ceny, co wprowadza konsumentów w błąd. Wspomniany 30-dniowy okres na ustalenie „wcześniejszej” ceny odniesienia jest zatem gwarancją, iż cena odniesienia jest prawdziwa, a nie stanowi jedynie narzędzia marketingowego, które ma wywołać wrażenie atrakcyjności obniżki.*”

Strona w przedstawionej argumentacji przywołuje art. 6a Dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom z dnia 16 lutego 1998 r. (Dz. Urz. UE L Nr 80), stwierdzając przy tym, że: „*W ocenie Spółki nie ulega wątpliwości, że przez pryzmat realizacji tego celu winno dokonywać się oceny spełnienia obowiązku uwidocznienia najniższej ceny z 30 dni przed obniżką.*”

W ocenie strony: „*Nie ulega wątpliwości, że na etykiecie każdego z Produktów umieszczono obok obniżonej ceny, najniższą cenę obowiązującą w ciągu 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. W przypadku każdego z Produktów uwidoczniona na etykiecie jego najniższa cena - z którą mógł z łatwością zapoznać się konsument - stanowiła rzeczywistą najniższą cenę z 30 dni przed obniżką.*”

Odnosząc się do powyższego, należy wskazać, iż przywołany przez Stronę art. 6a ww. Dyrektywy został wprowadzony art. 2 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2161 z dnia 27 listopada 2019 r. zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 98/6/WE, 2005/29/WE oraz 2011/83/UE w odniesieniu do lepszego egzekwowania i unowocześnienia unijnych przepisów dotyczących ochrony konsumenta z dnia 27 listopada 2019 r. Jak wynika z Wytycznych Komisji Europejskiej dotyczących wykładni i stosowania art. 6a dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom: „*Nowym art. 6a dyrektywy w sprawie podawania cen uregulowano kwestię przejrzystości obniżek cen, wprowadzając przepisy szczegółowe mające zapewnić, aby obniżki rzeczywiście miały miejsce. Art. 6a ma zapobiec sztuczemu zawyżaniu ceny*

odniesienia przez podmioty gospodarcze lub wprowadzaniu konsumentów w błąd, jeżeli chodzi o wysokość obniżki. Zwiększa on przejrzystość i gwarantuje, że po ogłoszeniu obniżki ceny konsumenci faktycznie płacą za towary mniej. Nowy przepis w sprawie obniżek cen umożliwia ponadto organom egzekwującym prawo i organom nadzoru rynku łatwiejsze kontrolowanie uczciwości obniżek cen, ponieważ określa jasne zasady dotyczące "wcześniejszej" ceny odniesienia, która musi być podstawą ogłaszanej obniżki." Wspomniany art. 6a ust. 2 dyrektywy 98/6/WE stanowi, że wcześniejsza cena oznacza najniższą cenę stosowaną przez podmiot gospodarczy w okresie, który nie może być krótszy niż 30 dni przed zastosowaniem obniżki ceny. Z kolei art. 6a ust. 1 stanowi, że w każdym ogłoszeniu o obniżce ceny podaje się wcześniejszą cenę stosowaną przez podmiot gospodarczy przez określony okres przed zastosowaniem obniżki ceny. Powyższe oznacza więc, że konsument powinien być świadomy jaka jest najniższa cena z 30 dni poprzedzających obniżkę, co można zapewnić tylko poprzez jednoznaczną informację, jakiego okresu dotyczy ta najniższa cena.

Skarżąca spółka stawiając zarzut naruszenia art. 4 ust. 1 i 2 Ustawy (...) podniosła również, że *„Organ nie podaje jednak żadnych konkretnych argumentów na poparcie swojego stanowiska, a jedynie ogólnikowe tezy jakoby sposób informowania o obniżce „z pewnością nie był czytelny dla konsumenta” (str. 8 Decyzji).”*

Ustosunkowując się do powyższego, Prezes UOKiK stwierdza, że nie zgadza się z twierdzeniem strony jakoby organ w sposób niewyczerpujący uzasadnił swoje stanowisko w zakresie informowania o obniżce. Jednocześnie Prezes UOKiK pragnie zauważyć, że w treści zaskarżonej decyzji organ pierwszej instancji uzasadnił, wyjaśnił stronie dlaczego sposób informowania o obniżce nie był czytelny dla konsumenta. Choć zwięzłe, to zarazem słuszne jest stanowisko, wnioskowanie organu pierwszej instancji, który w treści decyzji stwierdza m. in., że: *„Zastosowany przez Stronę sposób informowania o cenach - dwie czerwone metki na etykietach zawierające daty i wartości liczbowe cen, bez wskazania obowiązującej waluty sprzedaży i bez informacji która z podanych wartości jest najniższą ceną towaru obowiązującą w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki - z pewnością nie był czytelny dla konsumenta. Strona nie zapewniła konsumentom przejrzystej i czytelnej informacji wymaganej na podstawie art. 4 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, co zostało uznane przez Opolskiego WIH jako naruszenie ww. przepisu.”*

W dalszej kolejności Prezes UOKiK zauważa, iż niezrozumiałym jest prezentowanie krańcowo różnych stanowisk strony, która niejednokrotnie w odwołaniu kwestionuje znaczenie i brak charakteru prawnego wydanych przez Prezesa UOKiK Wyjaśnień („Informacja o obniżce ceny”), niestusznie przypisując organowi np. posługiwanie się nimi, opieranie się na nich przy wydawaniu aktów administracyjnych, a równocześnie w innym miejscu tego odwołania sama powołuje się na te właśnie Wyjaśnienia.

Przykładowo, strona odnosząc się do ogłoszenia Akcji Promocyjnej, dokonuje jednak selekcji treści ww. Wyjaśnień, dobierając korzystne dla siebie fragmenty (zob. strona 9 odwołania), np.: *„Spółka w tym przypadku postąpiła zgodnie z treścią wyjaśnień Prezesa UOKiK*

„Informacja o obniżce ceny”: „Przedsiębiorcy niekiedy korzystają z samego znaku % lub liczby i znaku %, aby zachęcić konsumentów do wejścia do sklepu lub na jego stronę internetową (np. -20%). Jeśli w komunikacie marketingowym użyto takiego znaku bez powiązania z konkretnym produktem, obowiązek informowania o najniższej cenie z 30 dni przed obniżką na tym etapie nie powstaje.”

Strona stwierdza przy tym, że: „(...) ogłoszenie o Akcji Promocyjnej nie było powiązane z konkretnym produktem, ale kilkoma kategoriami towarów odzieżowych dostępnych w sklepie, brak uwidocznienia informacji o najniższej cenie z 30 dni przed obniżką obok informacji o obniżonej cenie (tj. obok ogłoszenia o Akcji promocyjnej) nie stanowił naruszenia przez Spółkę ww. przepisu Ustawy.”

Z powyższym stanowiskiem strony nie sposób się zgodzić. Nie ma większego znaczenia czy ogłoszenie o Akcji Promocyjnej (a więc związanej z obniżką cen) było powiązane z konkretnym produktem czy też kilkoma kategoriami produktów. Istotnym jest natomiast fakt, że strona (na banerze, tabliczce nad wieszakami) ogłosiła, zakomunikowała konsumentom, klientom sklepu taką obniżkę - w postaci 30% rabatu.

Prezes UOKiK z całą stanowczością stwierdza, że obniżka musi być ogłoszona dla danego produktu. W omawianym przypadku jedna z promocji wskazywała na grupę produktów objętych rabatem w wysokości 30%, zaś druga obniżka dotyczyła produktów opatrzonych etykietami cenowymi. W obydwu przypadkach wskazano produkty objęte obniżką.

Jak wskazuje materiał dowodowy z kontroli skarżąca spółka w dniach 27-29.11 2023 r. w sklepie w Namysłowie ogłosiła 30% rabat (obniżkę) na wszystkie artykuły odzieżowe z działu damskiego, dziecięcego i niemowlęcego, włącznie z bielizną i skarpetkami oraz rajstopami z działu damskiego, dziecięcego i niemowlęcego, przy czym Akcja dotyczyła ww. asortymentu w cenach regularnych i obniżonych. Tak więc, informując swoich klientów o obniżce, strona była równocześnie zobligowana do podania informacji o najniższej cenie towaru, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Zawarte w Zawiadomieniu Komisji Wytyczne dotyczące wykładni i stosowania art. 6a dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. U. UE C 2021 Nr 526 str. 132) w punkcie 1.1. wskazują, że: „Art. 6a ma zastosowanie do ogłoszeń o obniżkach cen zarówno wtedy, gdy dotyczą one konkretnych towarów w ofercie sprzedawcy, jak i wtedy, gdy sprzedawca dokonuje ogólnego ogłoszenia o obniżce cen.”

Prezes UOKiK wskazuje dalej, że nie podziela twierdzenia strony jakoby zastosowany przez nią sposób prezentacji cen produktów oferowanych do sprzedaży jest jednoznaczny i niebudzący wątpliwości, a strona sprostata nałożonym na nią obowiązkom. Trzeba po raz kolejny wyartykułować, że z dwóch cen umieszczonych bezpośrednio na produktach nie wynika, która z nich jest ceną obowiązującą (po zastosowaniu obniżki), a która najniższą ceną z ostatnich 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Można jedynie przypuszczać ze względu na umieszczone przy cenach daty. W ocenie Prezesa UOKiK umieszczenie np. przy kasie, w przymierzalniach, na stojakach z odzieżą oferowaną do sprzedaży w obniżonych

cenach informacji: „Ważne informacje dla Klientów o cenach na metkach produktów objętych obniżką” czyli plakatu objaśniającego znaczenie poszczególnych wartości liczbowych znajdujących się na etykietach nie spełnia wymagań dotyczących uwidocznienia informacji cenowych. Przedstawiony przez stronę sposób prezentacji z całą pewnością nie jest oczywisty dla konsumenta. Już sam fakt, że jest on zmuszony poszukiwać wyjaśnienia co oznaczają poszczególne ceny, w zupełnie innym miejscu w sklepie (na plakacie, w przymierzalni, na stojakach z produktami oferowanymi po obniżonej cenie) nie spełnia wymagań ustawy o informowaniu o cenach.

Należy mieć na uwadze, że brak podanej aktualnej ceny sprzedaży po zastosowanej obniżce powoduje, że konsument nie posiada należytej wiedzy jaką cenę jaką cenę faktycznie przyjdzie mu zapłacić za nabywany towar. W przypadku obniżki 30% - sposób informowania o promocji zastosowany przez spółkę nie uwzględniał informacji o ostatecznej cenie sprzedaży (wyrażonej w jednostkach pieniężnych), po uwzględnieniu obowiązujących w sklepie rabatów. Konsument był natomiast informowany, że do artykułów oferowanych po obniżonych cenach zostanie przy kasie naliczony dodatkowy rabat. O cenie sprzedaży (po uwzględnieniu rabatu) konsument dowiadywał się dopiero przy kasie. Znajdujące się na sali sprzedażowej informacje „30% rabatu na wszystkie artykuły odzieżowe z działu damskiego, dziecięcego i niemowlęcego (...)” były niewystarczające, gdyż nie informowały konsumenta w sposób jednoznaczny o tym jaką cenę faktycznie zapłaci za nabywany towar. Konsument zainteresowany zakupem towaru zmuszony był samodzielnie obliczyć sobie cenę z zastosowaniem 30% rabatu, co nie jest zgodne z wymaganiami ustawy o informowaniu o cenach.

Ad. pkt 3 odwołania - zarzut naruszenia art. 11 Prawa przedsiębiorców w zw. z art. 4 ust. 1 i 2 Ustawy w zw. z § 3 ust. 2 Rozporządzenia

Strona wniosła zarzut naruszenia art. 11 Prawa przedsiębiorców w zw. z art. 4 ust. 1 i 2 Ustawy w zw. z § 3 ust. 2 Rozporządzenia poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, w której na gruncie niniejszej sprawy powstała wątpliwość w zakresie wykładni art. 4 ust. 1 i 2 Ustawy i tego czy sposób przekazywania informacji o najniższej cenie towaru przecenionego z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, taki jak wdrożyła Spółka (opierając się na brzmieniu przepisów prawa powszechnie obowiązującego) ma charakter jednoznaczny i niebudzący wątpliwości w rozumieniu art. 4 ust. 1 Ustawy, wobec czego Organ (który opiera swoje stanowisko w zakresie wykładni jedynie na swoich Wyjaśnieniach, które nie są prawem powszechnie obowiązującym) był zobowiązany rozstrzygnąć rzeczoną wątpliwość na korzyść spółki, czego organ zaniechał.

Odpowiadając na powyższy zarzut Prezes UOKiK stwierdza, że nie zasługuje on na uwzględnienie. Jak stanowi art. 11 ust. 1 Prawa przedsiębiorców: „Jeżeli przedmiotem postępowania przed organem jest nałożenie przez przedsiębiorcę obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie uprawnienia, a w sprawie pozostają wątpliwości co do treści normy prawnej, wątpliwości te są rozstrzygane na korzyść przedsiębiorcy, chyba że

sprzeciwiają się temu sporne interesy stron albo interesy osób trzecich, na które wynik postępowania ma bezpośredni wpływ.”

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 24 listopada 2021 r., II GSK 2028/21 orzekł: *„W art. 11 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców sformułowano zasadę in dubio pro libertate, która w rzeczywistości jest zasadą przyjaznej interpretacji przepisów, bowiem zgodnie z art. 11 ustawy, w przypadku, gdy przedmiotem postępowania przed organem jest nałożenie na przedsiębiorcę obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie uprawnienia, a w sprawie pozostają wątpliwości co do treści normy prawnej, wątpliwości te są rozstrzygane na korzyść przedsiębiorcy. Zasada ta nie oznacza, że ilekroć pojawiają się różne rozumienia normy prawnej, niezależnie od poprawności argumentacji, to zawsze należy zawsze stosować taką wykładnię prawa, jaka okazuje się być na korzyść przedsiębiorcy. Zasada ta będzie mieć zastosowanie dopiero wówczas, jeśli mimo dokonania poprawnej metodologicznie i logicznie wykładni przepisu pozostaje kilka wyników wykładni, które mogą być uznane za prawidłowe. Zasada wyrażona w art. 11 ust. 1 Prawa przedsiębiorców powinna być stosowana dopiero na ostatnim etapie wykładni, pełniąc funkcję dyrektywy kierunku interpretacji, a nie funkcję metody wykładni prawa, wyprzedzającej inne metody.”*

Przechodząc na płaszczyznę niniejszej sprawy, należy wskazać na fakt, że chociaż skarżąca spółka inaczej rozumie art. 4 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, a jej wykładnia nie jest zbieżna z wykładnią stosowaną przez organ, to nie oznacza obligatoryjnego i automatycznego obowiązku zastosowania przez organy wykładni na korzyść przedsiębiorcy. Prezes UOKiK po przeanalizowaniu sprawy stwierdza, że w przedmiotowej sprawie nie istnieją wątpliwości w zakresie wykładni art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o informowaniu o cenach po stronie organu drugiej instancji, pomimo iż strona na nie wskazuje, sugerując przy tym pewien niedostatek, deficyt prawny. Należy stanowczo, po raz kolejny stwierdzić, że stronie udowodniono ewidentnie naruszenie przepisów ustawy o informowaniu o cenach, co potwierdza zebrany w sprawie materiał dowodowy. Organ pierwszej instancji wydając decyzję oparł swoje wnioski na rzetelnych ustaleniach stanu faktycznego (udokumentowanego w Protokole kontroli), w oparciu o obowiązujące przepisy prawa. Nie sposób podzielić argumentacji strony, że organ oparł swoje stanowisko w zakresie wykładni „jedynie na swoich Wyjaśnieniach”. Organ ma na względzie, że Wyjaśnienia Prezesa UOKiK nie stanowią podstawy prawnej i mają charakter wyłącznie informacyjny. Takie okólniki jak wydane przez Prezesa UOKiK były wydawane przez inne państwa członkowskie UE w celu ułatwienia przedsiębiorcom dostosowania się do zmian w prawie wprowadzonych dyrektywą Omnibus i pełnił funkcję informacyjną. Zatem postawiony zarzut jest całkowicie chybiony.

Ad. pkt 4 odwołania - zarzut naruszenia art. 6 ust. 1 oraz ust. 3 pkt 1) i 2) Ustawy

Strona wniosła zarzut naruszenia art. 6 ust. 1 oraz ust. 3 pkt 1) i 2) Ustawy poprzez jego błędne zastosowanie i nałożenie na Spółkę kary pieniężnej w sytuacji, gdy nie zostały spełnione do tego przestanki, ponieważ Spółka wypełniła obowiązki określone w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy, a nadto Spółka, jeszcze przed zakończeniem postępowania kontrolnego,

wprowadziła dodatkową informację opisową (słowną) dot. znaczenia poszczególnych cen widocznych na etykiecie, która w bardziej kompleksowy sposób przedstawiała sytuację, gdy dany towar był przeceniony większą niż jeden liczbę razy, co z kolei powinno skutkować odstąpieniem od jej wymierzenia.

Odnosząc się do powyższego, Prezes UOKiK informuje, iż powyżej wykazane zostało jednoznacznie, że strona naruszyła przepisy ustawy o informowaniu o cenach. W przypadku niezrealizowania obowiązków wskazanych w ww. ustawie, zgodnie z jej art. 6 ust. 1, powoduje obowiązek nałożenia kary pieniężnej w wysokości do 20 000 zł. Przepis ten nakazuje wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku określonego w ww. przepisach, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy. Dowiedzenie, że podmiot nie wykonał powyższego obowiązku powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną.

Artykuł 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach stanowi, że: *„Jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł.”*

Prezes UOKiK wskazuje dalej

Za niezasadny należy uznać zarzut błędnego zastosowania art. 6 ust. 1 oraz ust. 3 pkt 1) i 2) ustawy o informowaniu o cenach, albowiem jak już wskazywano wcześniej, ustalenia kontroli w sposób niebudzący wątpliwości pozwalają stwierdzić, że strona naruszyła art. 4 ust. 1 i 2 ww. ustawy, a w konsekwencji właściwym, a zarazem koniecznym było zastosowanie art. 6 ust. 1 ww. ustawy skutkujące wydaniem decyzji wymierzającej administracyjną karę pieniężną. To, że strona wprowadziła dodatkową informację opisową (słowną) dot. znaczenie poszczególnych cen „przed zakończeniem postępowania kontrolnego” nie oznacza jeszcze, że organ powinien przychylić się do wniosku strony i odstąpić od wymierzenia kary. Konkretnie naruszenie udowodnione stronie zaistniało w toku przeprowadzonej kontroli tj. w dniu 28 listopada 2023 r. i pomimo nawet jeśli zostało naprawione to strona nie jest zwolniona z odpowiedzialności stwierdzonej w podczas tejże kontroli.

Należy mieć na względzie fakt, iż okoliczność usunięcia przez przedsiębiorcę naruszenia prawa nie jest równoznaczna z koniecznością umorzenia przez organ postępowania administracyjnego. Powyższe znajduje potwierdzenie w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 sierpnia 2022 r., sygnatura akt: II GSK 541/19, w którym Sąd stwierdził: *„Nie budzi jednak wątpliwości Naczelnego Sądu Administracyjnego, że wyeksponowana przez skarżącą kasacyjnie spółkę okoliczność usunięcia stwierdzonych w toku kontroli uchybień (w zakresie informacji o cenach towarów), nie mogła stanowić postawy umorzenia postępowania w przedmiocie kary pieniężnej za niezrealizowanie obowiązku określonego w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług, któremu strona skarżąca kasacyjnie niewątpliwie uchybiła. Przypomnieć należy, że zgodnie z art. 4 ust. 1 tej ustawy, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz*

umożliwiający porównanie cen. Natomiast zgodnie z art. 6 ust. 1 tej ustawy, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł. Niewywiązanie się z powyższego obowiązku wypełnia znamiona delikt administracyjny, za którego popełnienie ustawodawca przewidział stosowną karę administracyjną. W świetle przepisów cyt. ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług, nałożenie takiej kary jest obligatoryjne, co oznacza, że organ nie może odstąpić od ukarania przedsiębiorcy, pomimo usunięcia naruszenia konkretnego obowiązku.”

Organ drugiej instancji nie zgadza się z twierdzeniem strony, o tym, że: „(...) informacja cenowa stosowana przez spółkę była jasna (zrozumiała) dla Klientów”, gdyż „Konsument oglądając dany Produkt widział bowiem dwie ceny, z których jedna była niższa, druga zaś wyższa, natomiast przy każdej z nich widniała data jej wprowadzenia. Spełniony został też cel wprowadzanych przepisów (...)”.

Odnosząc się do powyższego, Prezes UOKiK stwierdza, że w jego ocenie stwierdzony stan faktyczny polegających na podaniu dwóch cen bez jednoczesnego wskazania, która cena jest ceną, którą konsument powinien zapłacić za produkt po obniżce, a która jest najniższą ceną jaka obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, stanowi naruszenie przepisów ustawy o cenach. Prezes UOKiK nie zgadzając się ze stanowiskiem strony zauważa, że w toku kontroli zakwestionowano sposób prezentacji cen uwidocznionych przy produktach oferowanych do sprzedaży po obniżonych cenach, gdyż przy produktach tych, tj. na dołączonych do wyrobów etykietach, nie wskazano, która z podanych cen jest ceną obowiązującą, a która najniższą ceną obowiązującą w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Na etykietach podane były dwie ceny i daty (wyrażone jako wartości liczbowe). W ocenie organu drugiej instancji taki sposób podawania cen produktów oferowanych do sprzedaży nie jest jednoznaczny i budzi wątpliwości, a tym samym strona nie sprostowała nałożonym na nią obowiązkom. Taki sposób prezentacji informacji cenowej na etykietach produktów z całą pewnością nie jest czytelny dla konsumenta i nie spełnia wymogów ustawy o cenach. Tymczasem, konsument powinien otrzymać pełną, jednoznaczną i niebudzącą wątpliwości informację cenową. Jeszcze raz należy podkreślić, że Prezes UOKiK stoi na stanowisku, iż w przypadku gdy strona informowała o obniżce cen produktów powinna podać informację o obniżonej cenie oraz uwidocznić również informację o najniższej cenie tego towaru, która składa się z dwóch elementów: cenie, jaka obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki (wartości wyrażonej w zł) wraz z wyjaśnieniem co ta cena oznacza, czyli opisem, że jest to cena jaka obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki.

Co więcej, konsument wiedząc o tym, że w sklepie w pierwszym dniu kontroli obowiązywała również 30% obniżka - nie uzyskiwał informacji o ostatecznej cenie towaru jaką ma zapłacić, gdyż informację o cenie uzyskiwał dopiero przy kasie; cenę tę był zmuszony sobie wyliczyć samodzielnie, co oznacza, że cena była podana w sposób niejednoznaczny, a zarazem budzący wątpliwości, a więc niezgodny z wymaganiami ustawy o informowaniu o cenach.

Prezes UOKiK pragnie zaakcentować (o czym zdaje się zapominać strona), że jak stwierdzono w sklepie przedsiębiorcy w dniu 28 listopada 2023 r., obowiązywały dwie promocje i w przypadku każdej z nich konsument nie otrzymywał jednoznacznej i niebudzącej wątpliwości informacji cenowej.

Okoliczność naruszenia prawa jest w przedmiotowej sprawie bezsporna. Należy zaakcentować, że w sklepie przedsiębiorcy obowiązywały dwa rodzaje promocji. Zdaniem Prezesa UOKiK podawanie dwóch cen bez wskazania co oznaczają (w tym najniższej ceny obowiązującej w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki), jak również brak końcowej ceny sprzedaży w przypadku towarów objętych obniżką 30% (tj. w sytuacji, kiedy klient nie wiedział właściwie jaka jest cena towaru do zapłacenia po obniżce) - pozbawił konsumentów prawa do uzyskania należytej i pełnej informacji o cenie oferowanych towarów, które im niewątpliwie przysługiwały. Powyższe godzi w sposób oczywisty w prawo konsumenta do informacji i uniemożliwia mu porównywanie cen towarów znajdujących się w obrocie handlowym. Zaznaczyć należy przy tym, że cena jest jednym z podstawowych wyróżników towarów, poza marką oraz indywidualnymi preferencjami konsumentów, mającym wpływ na decyzje o zakupie towarów. Uwidocznienie w miejscu prowadzonej sprzedaży dokładnych informacji cenowych oferowanych do sprzedaży towarów pomaga konsumentowi dokonać właściwego wyboru z uwzględnieniem jego sytuacji ekonomicznej. Brak podania wyczerpującej informacji cenowej ogranicza konsumentom możliwości świadomego, najkorzystniejszego pod względem ekonomicznym wyboru, co prowadzi do zagrożenia jego interesów. Poddane kontroli produkty powinny być oznakowane zgodnie z przepisami ustawy o cenach i rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

Artykuł 6 ustawy o informowaniu o cenach statuuje odpowiedzialność administracyjną podmiotów, wobec których stwierdzono naruszenie wymagań określonych w art. 4 ww. ustawy. Regulacja ta ma na celu wyeliminowanie nieprawidłowości w informowaniu konsumentów o cenach towarów i usług. Odpowiedzialność wynikająca z ww. przepisu ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 8 października 2010 r., sygn. II OSK 1079/12). Oznacza to, że przesłanką tej odpowiedzialności jest stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Wobec powyższego, organ po stwierdzeniu faktu naruszenia obowiązku, o którym mowa w art. 4 ustawy o cenach, może jedynie wydać decyzję administracyjną, na podstawie której nakłada karę pieniężną w przewidzianej w tej ustawie wysokości. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają przyczyny powstania nieprawidłowości oraz okoliczności podniesione przez przedsiębiorcę, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa.

Ad. pkt 5 odwołania - zarzut naruszenia art. 26 ust. 2 w zw. z art. 34 TFUE w zw. z art. 4 ust. 3 TUE

Strona postępowania wniosła zarzut naruszenia art. 26 ust. 2 w związku z art. 34 TFUE w związku z art. 4 ust. 3 TUE - poprzez brak ich zastosowania i w konsekwencji wdrożenie wobec produktów środka o skutku równoważnym do ograniczeń ilościowych polegającego na wymogu, aby Spółka zamieszczała na etykiecie każdego z Produktów słownego sformułowania „najniższa cena z 30 dni przed obniżką” przy jednoczesnej odmowie uznania za wystarczającej liczbowej informacji oraz dodatkowego wyjaśnienia poza Produktem, pozwalającej konsumentowi w łatwy sposób ustalić wysokość ceny w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, zmuszając Spółkę do wprowadzenia etykiet produktów przeznaczonych wyłącznie na rynek polski (tj. zawierających trwałe oznaczenie w języku polskim), co wiązałoby się dla Spółki z dodatkowymi kosztami oraz trudnościami związanymi z przekazaniem Produktów z rynku polskiego na zagraniczne rynki wspólnotowe.

Strona uzasadniając powyższy zarzut stoi na stanowisku, że: „(...) umieszczenie powyższego sformułowania, w języku polskim na etykietach Produktów sprzedawanych na rynku polskim, uniemożliwia Spółce stosowanie jednolitego wzoru etykiety na terenie wszystkich państw członkowskich Unii Europejskiej. W takim przypadku Produkty musiałyby być odrębnie oznakowywane przed ich wprowadzeniem na rynek Polski (tak aby etykiety zawierały sformułowanie „najniższa cena z 30 dni przed obniżką w języku polskim”) co wiązałoby się dla Spółki z dodatkowymi kosztami oraz trudnościami technicznymi.”; „Powyższe stoi w oczywistej sprzeczności z przepisami dotyczącymi swobodny przepływ towarów.”

Odnosząc się do ww. zarzutów wskazać należy, że ustawa o informowaniu o cenach i transponowana tą ustawą dyrektywa 98/6/WE należą do dziedziny prawa konsumentów. Wybiórcze rozumienie prawa traktatowego przez stronę nie może zostać uwzględnione na gruncie niniejszej sprawy. Zgodnie z art. 169 ust. 1 TFUE: „Dążąc do popierania interesów konsumentów i zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumentów, Unia przyczynia się do ochrony zdrowia, bezpieczeństwa i interesów gospodarczych konsumentów (...)”. Ponadto, zgodnie z art. 169 ust. 4 TFUE: „Środki przyjęte na podstawie ustępu 3 nie stanowią przeszkody dla Państwa Członkowskiego w utrzymaniu lub ustanawianiu bardziej rygorystycznych środków ochronnych”.

Państwa członkowskie mogą ustanawiać w swoich krajach bardziej rygorystyczne środki ochronne w stosunku do prawa konsumentów. Zdaniem Prezesa UOKiK nie należy pomijać faktu, że polscy konsumenci mogą przecież czegoś nie wiedzieć, nie rozumieć i nie są dostatecznie zorientowani w obniżkach cen. Dlatego też wymagania w stosunku do przedsiębiorców w zakresie realizacji obowiązków informacyjnych względem konsumentów mogą, zgodnie z postanowieniem art. 169 ust. 4 TFUE być wyższe w Polsce niż w innych krajach członkowskich.

Nadto należy zauważyć, że art. 10 dyrektywy 98/6/WE umożliwia państwom członkowskim przyjmowanie lub utrzymywanie w mocy przepisów, które są korzystniejsze pod względem przekazywania informacji konsumentom i porównywania cen, bez uszczerbku dla ich zobowiązań wynikających z Traktatu. Tym samym, w art. 10 dyrektywy 98/6/WE uwzględniono, że zobowiązania traktatowe nie wpływają na możliwość przyjmowania lub utrzymywania w mocy przepisów, które są korzystniejsze pod względem przekazywania

informacji konsumentom i porównywania cen. Zatem, argumentacja strony, że umieszczenie sformułowania w języku polskim na etykietach produktów sprzedawanych na rynku polskim uniemożliwia Spółce stosowanie jednolitego wzoru etykiety na terenie wszystkich państw członkowskich Unii Europejskiej jest nietrafiona.

Prezes UOKiK pragnie zauważyć, że skarżący podmiot stosuje już jednolity wzór etykiety na prostokątnym kartoniku, na którym uwidacznia ceny w kilkunastu walutach. Przedmiotem niniejszego postępowania nie jest wszakże uwidacznianie cen w kilkunastu walutach na jednej etykiecie tylko forma, sposób uwidaczniania informacji o najniższej cenie tego towaru, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Kwestią sporną objęta jest ograniczona ilość etykiet, która dotyczy tylko tych etykiet odnoszących się do uwidaczniania cen przy ogłoszeniu obniżki.

Ustosunkowując się do wyroku w sprawie C-158/94 Komisja p. Włochom i zacytowanego pkt 31, który przywołała strona w uzasadnieniu (zob. pkt VI. Uzasadnienie zarzutu nr 5, pkt 5) - należy dodać, że wyrok ten w punkcie 31 takiej treści nie zawiera. Pełnomocnik strony prawdopodobnie pomylił wyroki lub ich treść.

W świetle powyższego, argumentacja Strona jest o tyle wątpliwa, iż etykieta cenowa umieszczona przy produkcie, co prawda, zawiera ceny obowiązujące w różnych państwach (wyrażone w różnych walutach), niemniej obniżka cen dotyczy sprzedaży prowadzonej w Polsce. Skoro więc Strona dokonała uwidocznienia najniższej ceny za pomocą naklejek na etykietach cenowych, i jej zdaniem nie wiązało się to z trudnościami technicznymi, to zdaniem Organu, nic nie stoi na przeszkodzie, aby prawidłowe uwidocznienie informacji o najniższej cenie nastąpiło w ten właśnie sposób. Strona będzie musiała jedynie dbać o uwidocznienie obydwu elementów składających się na informacje o obniżonej cenie, co, zdaniem Organu, również nie powinno wiązać się z trudnościami technicznymi - sugestia Strony, iż etykiety przed wprowadzeniem towaru na rynek polski, będą musiały być oznakowywane tak, aby zawierały sformułowanie „najniższa cena z 30 dni przed obniżką w języku polskim” jest zbyt daleko idąca.

Mając powyższe na względzie, ww. zarzuty należy uznać za bezzasadne.

Prezes UOKiK dokonując gruntownej analizy przedmiotowej sprawy nie znalazł podstaw do zastosowania instytucji zawartej w art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i porzucenia na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. W przedmiotowej sprawie strona wyeliminowała nieprawidłowości dopiero po wydaniu przez Opolskiego WIIH decyzji zarządzającej usunięcie nieprawidłowości. W trakcie kontroli ustalono, że nieprawidłowości dotyczyły wszystkich 20 produktów, co stanowi 100% wszystkich skontrolowanych. Co więcej, podkreślić trzeba, że strona dopuściła się dwojakiego rodzaju naruszenia przepisów ustawy o informowaniu

o cenach (tj. brak uwidocznionej informacji o najniższej cenie, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki - co dotyczyło 20 produktów; brak uwidocznionej końcowej ceny sprzedaży dla towarów objętych rabatem w wysokości 30% - w przypadku 16 produktów). Stąd też wagi naruszenia prawa nie można było uznać za znikomą w sytuacji, w której konsumenci z uwagi na niejednoznaczny sposób przedstawienia informacji cenowych, nie dysponowali należytą wiedzą odnośnie tego, która z podanych dwóch cen na metkach jest ceną obowiązującą, a która cenę sprzed 30 dni przed wprowadzeniem obniżki; po drugie - nie podano do wiadomości konsumenta żadnego opisu, informacji a więc nie było wiadomym która z cen jest najniższą ceną obowiązującą w okresie 30 przed wprowadzeniem obniżki. Ponadto, z uwagi na brak końcowej ceny sprzedaży dla towarów objętych rabatem 30%, o której dowiadywał się konsument dopiero przy kasie - jak to miało miejsce w dniu kontroli u przedsiębiorcy nie może być uznane za czyniące zadość wymaganym przepisom prawa.

Za spełnioną można by uznać przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia, gdyż strona podjęła działania naprawcze, ale co istotne - dopiero po interwencji organu, który w drodze decyzji administracyjnej, na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej, zarządził niezwłoczne usunięcie nieprawidłowości stwierdzonych podczas kontroli. Jednakowoż wskazać trzeba, że przesłanki (znikoma waga naruszenia oraz zaprzestanie naruszenia) muszą być spełnione łącznie, aby organ mógł odstąpić od wymierzenia kary.

W przedmiotowej sprawie brak jest podstaw do zastosowania tego przepisu i odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, albowiem nie spełniono warunku kumulatywności ww. przesłanek. Warto wskazać przy tym, że prezentowane powyżej stanowisko znajduje potwierdzenie chociażby w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku w wyroku z dnia 2 grudnia 2021 r., sygn. III SA/Gd 160/21, w którym Sąd stwierdził: *„by można było odstąpić w trybie art. 189f k.p.a. od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu, waga naruszenia musi być znikoma, a strona musiałaby zaprzestać naruszenia prawa, zaś obie te przesłanki muszą zostać spełnione łącznie”*.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Nadto należy podkreślić, że naruszenia z ustawy o informowaniu o cenach kwalifikowane są jako czyny o charakterze deliktu administracyjnego, który zagrożone są karą pieniężną określoną w art. 6 ustawy o cenach. Postępowania w tym zakresie mogą być prowadzone wyłącznie przez organy Inspekcji Handlowej, zaś z uwagi na właściwość terytorialną, w stosunku do strony mogły być one prowadzone przez Opolski WIH. Inny organ nie mógł na terenie podlegającym kognicji Opolskiego WIH nałożyć kary pieniężnej za to samo naruszenie, co oznacza, że przepisy art. 189f § 1 pkt 2 Kpa nie mają zastosowania w niniejszej sprawie.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes UOKiK stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały również okoliczności, o których mowa w art. 189f § 2 Kpa, tj. zastosowanie art. 189f § 2 nie spełni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w art. 6 ust. 1 ustawy o cenach. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach, bowiem przy wszystkich skontrolowanych produktach stwierdzono nieprawidłowości, tj. zarówno brak uwidocznienia końcowej ceny sprzedaży oraz brak informacji o najniższej cenie, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, a ponadto ceny, które strona uwidoczniała w obydwu rodzajach stwierdzonych naruszeń były podane w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości.

Literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało”). Charakter naruszeń, jakich dopuściła się strona, wyklucza możliwość usunięcia skutków naruszenia prawa (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 25.07.2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 991/19: „Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia.”).

Z uwagi na to, że ceny (w tym ceny dotyczące obniżek towarów) muszą być uwidocznione przez przedsiębiorcę w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości w momencie oferowania danego produktu lub usługi, tak aby konsument na tej podstawie mógł podjąć decyzję o zakupie (tj. uwidocznienie cen ma charakter obowiązku przedumownego), zatem w przedmiotowej sprawie brak jest możliwości zastosowania art. 189f § 2 i 3 Kpa.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Opolu w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

W związku z powyższym, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego organ drugiej instancji nie znalazł podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji (Nr 45/2024) Opolskiego WIIH

z dnia 20 maja 2024 r. Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stały.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowno-administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2023 r. poz. 2383).

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), art. 8 ust. 1 z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. poz. 2023 r. poz. 168).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

*Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/*

Otrzymują:

- 1) [xxxxxxxx xxxxxxxx xxxxxxx xxxxxxxxxxx x xxxxxxxxxxx xxx xxx xxx xxxxxxxxxxx xxx xxxxxxxxxxxx
xxxxxxxx xxxxxxxxxxx xxxxxxxxxxxxxx xxxxxxxxxxxxxxxxxxx xxx xxxxxx xxxxxxxxxxxxxx]
- 2) Opolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej
- 3) a/a

